

Voer voor dramaturgen, elixir voor estheten

Het licht is uiterst summier. Vaag zie je op de achtergrond een aantal half ontklede mensen. Op twee stellages zitten de acteurs, met de rug naar het publiek toe. Langzaam loopt een in een witte bruidsjurk gehuld figuur naar voren en begint te zingen, een madrigaal. Hoge ijle klanken klinken van achteren. Dan begint de acteur links in de stelling (Hugo Koolschijn) te spreken. In lange monologen, afgewisseld met madrigalen, beschrijft hij het leven van Pasolini in poëtische taal. In 'Intra-muros' brengt auteur Peter Verhelst de Italiaanse dichter, filmmaker en romanschrijver Pier Paolo Pasolini tot leven. Pasolini (1922-1975) was behalve een beroemd filmmaker ook dichter, romancier, homoseksueel en communist. De laatste jaren van zijn leven is hij veel van zijn idealen kwijtgeraakt.

Intra-muros is een coproductie van Muziektheater Transparant en Toneelgroep Amsterdam. Regisseur Eric Sleichim is ook verantwoordelijk voor de composities in deze voorstelling voor twee acteurs, een counter-tenor, een vocaal kwartet, een strijkkwartet en elektronica.

Zijn compositie is minimalistisch: flarden cello en elektronisch versterkte ruis of ijle klanken vormen de belangrijkste componenten. Afgezien van de madrigalen, die prachtig worden vertolkt door countertenor Jonathan de Ceuster. In de loop van de voorstelling dwaalt hij rond over het toneel en transformeert langzaam van vrouw

---

'Intra-muros' door Muziektheater
Transparant en Toneelgroep Amster-
dam. Gezien: 18/4, Toneelschuur,
Haarlem. Tournee t/m 8 mei

naar man, van witte bruid tot jongeling in onderbroek. Daarmee vormt hij in wezen de kern van de voorstelling waarin de vraag wordt gesteld waarom de liefde tussen man en vrouw ontroerend wordt genoemd, die tussen twee vrouwen opwindend en die tussen twee mannen stuitend en misdadig. De jonge zanger vertegenwoordigt zowel de grote liefde van Pasolini als diens jongere broer die in de oorlog gesneuveld was.

Hugo Koolschijn heeft een sobere maar indringende verteltoon, nuchter en feitelijk, zonder overdreven sentiment. Kitty Courbois zit naast hem, als zijn moeder, een mooie oudere dame met felle ogen die alle mogelijke emoties weerspiegelen: trots maar ook soms ongemakkelijk, zeker als het gaat over zijn voorliefde voor jongens.

Intra-muros is een heel esthetische voorstelling waarin het poëtisch manifest van Pasolini, de vermenging van schoonheid en de zelfkant van het leven, de communistische idealen en teeloorgang van zijn geloof, overtuigend wordt vormgegeven. Het is ook een stuk dat vragen oproept: het heeft iets tegenstrijdigs, zo'n esthetische voorstelling over zo'n rauw en ongepolijst leven. Voer voor dramaturgen, elixir voor estheten.